

Rekrutacja

Uczelnia

Władze

Struktura

Doktorzy honoris causa

Akademii Medycznej
Wrocławskiej Akademii
Medycznej

UM

Rok 2002

Rok 2003

Rok 2004

Rok 2005

Rok 2006

Rok 2007

Rok 2008

Rok 2009

Rok 2011

Akty prawne

Organizacje Pracownicze

Dokumenty do pobrania

Mapa obiektów UM

Wydawnictwa UM

Nasze serwisy

Centrum IT

CDUM

OPERACJA SUKCES

Zamówienia Publiczne

Dział Programów

Pomocowych

DOKTORZY HONORIS CAUSA UNIwersytetu MEDYCZNEGO w 2007 r.

Profesor Tadeusz Tołłoczko
 Profesor Josephine Arendt
 Profesor Andrzej Bartke
 Profesor Maciej Gembricki
 Profesor Peter G. Fedor-Freybergh
 Profesor Marek Pawlikowski
 Doktor Marek Edelman
 Profesor Teofan Domżał

PROFESOR TADEUSZ TOŁŁOCZKO

Prof. Tadeusz Tołłoczko urodził się 31 lipca 1929 roku w Warszawie. Studiował medycynę na Wydziale Lekarskim Uniwersytetu Warszawskiego, później kontynuował studia w Akademii Medycznej w Warszawie. Ukończył je w 1952 roku. Po zakończeniu studiów rozpoczął pracę w Szpitalu Chirurgii Kosznej w Konstancinie. W 1956 roku został przyjęty do pracy w I Klinice Chirurgicznej Akademii Medycznej w Warszawie. W roku 1963 zdobył stopień doktora, a następnie doktora habilitowanego w 1973 roku, 2 lata później otrzymał stanowisko docenta. Tytuły profesora nadzwyczajnego i zwyczajnego otrzymał kolejno w latach 1980 i 1991. Następnie pracował w Klinice Chirurgii Ogólnej i Naczyniowej AM w Warszawie. W 1974 roku objął stanowisko ordynatora i kierownika Kliniki Chirurgicznej II Wydziału Lekarskiego AM w szpitalach Wolskim i Grochowski.

W 1988 roku rozpoczął pracę w Klinice Chirurgii Naczyń i Transplantologii, przekształconej później w Klinikę Chirurgii Ogólnej, Naczyniowej i Transplantacyjnej. Pracował w niej do czasu odejścia na emeryturę w 1999 roku. Specjalizację z chirurgii ogólnej pierwszego stopnia uzyskał w 1960 roku, drugiego stopnia - w 1965 roku, specjalizację z endokrynologii - w 1998 roku. W latach 1981-1984 był prorektorem AM w Warszawie (2 kadencje), a w latach 1990 -1996 pełnił funkcję rektora (2 kadencje) w tejże uczelni.

Dorobek naukowy prof. Tołłoczki jest imponujący i budzi szacunek w środowisku naukowym na całym świecie. Klinika pod jego kierownictwem rozwinęła się w wiodący ośrodek chirurgii endokrynologicznej. Prof. Tołłoczko, jako pierwszy w Polsce, wykonał operację u chorego z pierwotną nadczynnością przytarczyc, rozpoznaną drogą aktywnych poszukiwań choroby w grupie 560 chorych z kamicą nerkową. Jako pierwszy chirurg w kraju wykonał subtotałną resekcję przytarczyc u chorego z ich wtórną nadczynnością oraz totalną paratyroidektomię z autotransplantacją przytarczyc w leczeniu wtórnej i trzyczłonowej nadczynności. Prof. Tołłoczko przeprowadził 908 operacji pierwotnej i wtórnej nadczynności przytarczyc. Jego zespół naukowo-badawczy, jako pierwszy na świecie, opracował zasady i dokonał z dobrym wynikiem allogennego przeszczepu hodowlanych komórek przytarczyc bez immunosupresji. Do roku 2000 w klinice prof. Tołłoczki przeprowadzono najwięcej w kraju operacji nadnerczy, przytarczyc i wyspiaków trzustki. Trzyletni pobyt w Anglii pozwolił profesorowi na zdobycie doświadczenia w chirurgii endokrynologicznej, naczyniowej, klatki piersiowej oraz przełyku. Klinika prof. Tołłoczki jako pierwsza w kraju wprowadziła do klinicznej praktyki zabiegi transplantacyjne (przeszczepy nerek).

Prof. Tołłoczko upowszechnił swoją ogromną wiedzę na temat zakażeń w chirurgii i został uznany twórcą i organizatorem standardów postępowania w profilaktyce i zwalczaniu chirurgicznych zakażeń. Przejście na emeryturę nie spowodowało obniżenia jego aktywności naukowej. Prof. Tołłoczko w dalszym ciągu wydaje publikacje medyczne wzbogacając je o rozważania filozoficzne i etyczne.

Jest autorem 261 prac naukowych (opublikowanych w Polsce i za granicą), 102 streszczeń, autorem i redaktorem 92 rozdziałów i podręczników (m.in.: "Podstawy Chirurgii Endokrynologicznej"), autorem 94 komentarzy i ocen prac, 85 wykładów i opracowań. W czasie swojej kariery naukowej zajmował wiele prestiżowych stanowisk.

Był członkiem Komitetu Redakcyjnego "WORLD HOSPITALS", sekretarzem generalnym Towarzystwa Chirurgów Polskich, przewodniczącym Rady ds. Ochrony Zdrowia przy Prezydencie RP, członkiem rzeczywistym Societas Scientiarum Varsoviensis, członkiem Komitetu Prognoz "Polska XXI wieku" przy PAN, przewodniczącym Komitetu Patofizjologii Klinicznej PAN, członkiem zespołu medycznego KBN, członkiem odwoławczej Komisji Bioetycznej przy Ministerstwie Zdrowia, Towarzystwa Chirurgów Polskich, Polskiego Towarzystwa Szpitalnictwa, Polskiego Towarzystwa Zakażeń Szpitalnych, Polskiej Akademii Medycyny.

Był również członkiem lub delegatem kilku towarzystw zagranicznych: Interim Board of the International Society for Quality Assurance, International Society of Surgery, International Federation of Surgical College, International Society of Surgery, International Association of Endocrine Surgeons oraz prezydentem Światowej Federacji Szpitalnictwa. Przewodniczył sesjom naukowym na wielu zjazdach naukowych m.in.: w Lizbonie, Waszyngtonie, Sztokholmie i Hong Kongu.

Za swoje zasługi był wielokrotnie odznaczany m.in.: Srebrnym i Złotym Krzyżem Zasługi, Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Medalem Gloria Medicinae, Medalem Komisji Edukacji Narodowej, Nagrodą im. Rydygiera za najlepsze prace na 57 Zjeździe Towarzystwa Chirurgów Polskich.

PROFESOR JOSEPHINE ARENDT

Profesor Josephine Arendt urodziła się 13 lutego 1941 r. w Wielkiej Brytanii. Stopień naukowy doktora z zakresu biochemii uzyskała w 1965 roku na University of London. W latach 1967-1977 pracowała na Uniwersytecie w Genewie. Od 1977 roku jest pracownikiem naukowym i nauczycielem akademickim w School of Biomedical and Molecular Science, University of Surrey w Guildford, Wlk. Brytania. W 1990 r. została profesorem endokrynologii na w/w uczelni, a od 2003 r. jest profesorem emerytowanym. W 1999 r. utworzyła Centrum Chronobiologii, którego była dyrektorem do czasu przejścia na emeryturę. Profesor Arendt jest twórcą i dyrektorem Stockgrand Ltd., firmy wyspecjalizowanej w badaniach melatoniny i innych parametrów rytmów okołodobowych.

Profesor Arendt jest pionierem w zakresie badań nad rolą melatoniny w fizjologii i patologii człowieka oraz niekwestionowanym światowym autorytetem w tej dziedzinie. W centrum jej zainteresowań, oprócz melatoniny, znajduje się rola światła, czynników genetycznych, a także czynników środowiskowych w regulacji rytmów okołodobowych u ludzi oraz rytmów sezonowych u zwierząt. Do unikatowych badań prowadzonych pod kierunkiem profesor Arendt należą w szczególności prace nad zaburzeniami rytmów okołodobowych u osób niewidomych, pracowników zmianowych, po lotach transkontynentalnych (je-lag), rolą polimorfizmu genu zegarowego Per3 w zespole opóźnionej fazy zasypiania i badania nad nowymi ligandami receptorów melatoninowych o potencjalnym znaczeniu terapeutycznym. Zaowocowały one opracowaniem nowych, skutecznych metod leczenia chronobiologicznych zaburzeń snu. Zespół profesor Arendt jako pierwszy wykazał, że układ okołodobowy człowieka jest najbardziej wrażliwy na promieniowanie niebieskie, a obserwacja ta ma swoje implikacje terapeutyczne w fototerapii depresji zimowej.

Dorobek naukowy profesor Arendt obejmuje ponad 300 prac opublikowanych w renomowanych czasopiśmie naukowych. Książka jej autorstwa pt. "Melatonin and the Mammalian Pineal Gland" stanowi obszernie i wyczerpujące kompendium na temat melatoniny i gruczołu szyszynkowego. Profesor Arendt jest członkiem zarządów wielu towarzystw naukowych oraz komitetów redakcyjnych prestiżowych czasopiśmie naukowych. Za swoje wybitne osiągnięcia naukowe została odznaczona medalami St. Gorans Hospital, Karolinska Institute w Sztokholmie, Uniwersytetu im. J. Liebiga w Giessen oraz Medalem im. Ernsta i Berty Scharrer (Uniwersytet im. J.W. Goethego we Frankfurcie nad Menem).

Profesor Arendt współpracuje z wieloma ośrodkami naukowymi na świecie. Bilateralna współpraca pomiędzy grupą Profesor Arendt a pracownikami Uniwersytetu Medycznego w Łodzi zaowocowała publikacjami w renomowanych czasopiśmie specjalistycznych.

PROFESOR ANDRZEJ BARTKE

Profesor Andrzej Bartke urodził się 23 maja 1939 r. w Krakowie. W roku 1962 uzyskał stopień magistra zoologii na Uniwersytecie Jagiellońskim, w tym samym roku został stypendystą Narodowego Funduszu Zdrowia (NIH) USA na Uniwersytecie Kansas w Lawrence, gdzie w 1965 r. uzyskał stopień naukowy doktora (Ph.D.). Po krótkim pobycie w Krakowie (1965-1967) ponownie wyjechał do USA, gdzie

pracował kolejno w Worcester Fundacji Biologii Doświadczalnej (Worcester Foundation for Experimental Biology), Shrewsbury w stanie Massachusetts (1967-1978), w Klinice Ginekologii i Położnictwa Ośrodka Medycznego Uniwersytetu Teksaskiego (Department of Obstetrics and Gynecology, The University of Texas Health Science Center w San Antonio (1978-1984) oraz od 1984 r. do chwili obecnej w Uniwersytecie Południowego Illinois (University of Southern Illinois) w Springfield.

Dorobek naukowy prof. Andrzeja Bartke jest olbrzymi. Obecnie składa się na niego 508 prac oryginalnych oraz 110 rozdziałów podręcznikowych i artykułów monograficznych. Dominującymi kierunkami badań prof. Bartke są: endokrynologia rozrodo (szczególnie badania nad rolą prolaktyny w kontroli reprodukcji, zwłaszcza u płci męskiej), a w ostatnim czasie także endokrynologia starzenia się. Badania nad długowiecznością stanowią istotny i niezmiennie aktualny kierunek badań prowadzonych przez prof. Bartke i jego zespół od co najmniej dwudziestu lat. Dotyczą one wpływu układu dokrewnego na długość trwania życia i z pełną odpowiedzialnością można uznać, że są w tym zakresie wiodącymi na świecie. Wyniki badań prof. Bartke pozwalają wnioskować, że długość życia i starzenie się są ściśle związane z mechanizmami genetycznymi i endokrynologicznymi.

Większość Jego publikacji ukazała się w renomowanych czasopiśmie światowych takich jak np. Science, Nature, Life Science, Neuroendocrinology, Journal of Reproduction and Fertility, American Journal of Obstetrics and Gynecology, Biology and Reproduction i wiele innych.

Głęboka wiedza i zdolność wyznaczania istotnych problemów badawczych pozwoliło prof. Bartke na uzyskanie licznych grantów naukowych (23) i prowadzenie badań na światowym poziomie, co zaowocowało przyznaniem licznych nagród i zaszczytnych tytułów m. in.: w 2006 r. - honorowe członkostwo Polskiego Towarzystwa Neuroendokrynologii, - członkostwo w Radzie Dyrektorów Certyfikatu Oceny Jakości Usług Amerykańskiego Towarzystwa Starzenia się; w 2005 r. - nagroda badawcza Denham Harman przyznana przez Amerykańskie Towarzystwo Starzenia się; na przełomie lat 2004/2005 r. - objęcie stanowiska przewodniczącego tegoż Towarzystwa; w 2004 r. - przyznanie tytułu Wybitnego Uczonego przez wicekanclerza i dziekana Uniwersytetu Południowego Illinois (SIU) w USA; w latach 2003-2006 r. - członkostwo w Sekcji Badań nad Komórkowymi Mechanizmami Starzenia się i Rozwoju Narodowego Instytutu Zdrowia (NIH) USA; w 2003 r. - przyznanie nagrody inauguracyjnej Methuselah; w 1995 r. - przyznanie nagrody Carla Hartmana; a w 1973 r. nagrody Alpha Earle.

Prof. Andrzej Bartke jest członkiem wielu międzynarodowych towarzystw naukowych takich jak: Society for the Study of Reproduction (1985-1986), American Society of Andrology (przewodniczący w latach 1983-1984), Endocrine Society, Society for Endocrinology, American Association for the Advancement of Science, Society for the Study of Fertility, Sigma Xi, American Physiological Society, American Aging Association (którego członkiem zarządu pozostaje od 2002 r. do dziś).

Prof. Bartke jest wielkim przyjacielem Polski i polskich naukowców. Przez cały okres pobytu w USA ściśle współpracuje z polskimi badaczami, w tym z wieloma nauczycielami akademickimi naszej Uczelni. Wyrazem współpracy z naukowcami z Uniwersytetu Medycznego jest 17 wspólnych publikacji, a także zapraszanie naszych naukowców do wygłoszenia referatów plenarynych na organizowanych przez profesora Bartke konferencjach naukowych.

Profesor Andrzej Bartke jest postacią wyjątkową. Jest doskonałym naukowcem, który wytyczył drogi rozwoju w reprezentowanych przez siebie kierunkach badań naukowych. Posiada liczącą się na świecie, bogatą, oryginalną i wartościową dorobek naukowy. Wiele z opublikowanych przez niego prac ma charakter nowatorski i na stałe znalazło sobie miejsce w naukowej literaturze światowej.

PROFESOR MACIEJ GEMBICKI

Profesor Maciej Gembicki urodził się w 1928 roku w Jadowie na Mazowszu. W 1946 roku rozpoczął studia na Wydziale Prawa Uniwersytetu Poznańskiego, a rok później na Wydziale Lekarskim tegoż Uniwersytetu. Po zakończeniu obu kierunków rozpoczął pracę jako młodszy asystent w II Katedrze i Klinice Chorób Wewnętrznych Akademii Medycznej w Poznaniu. Stopień doktora zdobył w 1960 roku, natomiast pięć lat później doktora habilitowanego. W 1966 roku uzyskał stanowisko docenta, a następnie tytuł prof. nadzwyczajnego (1972 r.) oraz prof. zwyczajnego (1980 r.).

Był założycielem Wojewódzkiej Poradni Chorób Tarczycy (1956 rok), którą kierował do 1997 roku. Jednocześnie w 1970 roku zorganizował i został kierownikiem Kliniki Endokrynologii Instytutu Chorób Wewnętrznych AM w Poznaniu, którą kierował przez 28 lat, aż do momentu przejścia na emeryturę w 1998 roku. Specjalizację z chorób wewnętrznych pierwszego stopnia otrzymał w 1955 roku, trzy lata później drugiego stopnia z chorób wewnętrznych oraz z medycyny nuklearnej, a następnie w 1975 roku specjalizację drugiego stopnia z endokrynologii.

W Katedrze Chorób Wewnętrznych Akademii Medycznej w Poznaniu zorganizował Ośrodek Izotopów Promieniotwórczych, w którym w roku 1956 po raz pierwszy w Polsce wprowadzono izotopy jodu promieniotwórczego do diagnostyki i terapii chorób tarczycy.

W czasie swojej imponującej kariery naukowej i akademickiej był uczestnikiem wielu komisji senackich oraz rad naukowych. Był sekretarzem w Komitecie Nauk Klinicznych Niezabiegowych Polskiej Akademii Nauk oraz przewodniczącym Komisji Endokrynologii i Komisji Medycyny Nuklearnej i Fizyki Medycznej Wydziału VI PAN. W 1997 roku Konferencja Rektorów Akademickich Uczelni Medycznych powierzyła mu zorganizowanie i przewodnictwo Komisji ds. Oceny i Akredytacji Programów Nauczania na Kierunkach Medycznych.

Prof. Gembicki był także członkiem honorowym: Czechosłowackiego Towarzystwa Lekarskiego im. Jana Ewangelisty, Niemieckiego Towarzystwa Endokrynologicznego, Polskiego Towarzystwa Medycyny Nuklearnej, Polskiego Towarzystwa Endokrynologicznego. Jest autorem 226 oryginalnych publikacji naukowych w zagranicznych i krajowych czasopiśmie, 8 rozdziałów w podręcznikach, 24 artykułów i komunikatów naukowych oraz 14 doniesień popularno-naukowych.

Oprócz szerokiej działalności naukowej i dydaktycznej w Polsce prof. Gembicki ściśle współpracował z organizacjami zagranicznymi oraz pełnił wysokie funkcje na szczeblu międzynarodowym.

Oprócz roli redaktora naczelnego (1974-1978) "Endokrynologii Polskiej" zasiadał w Komitetach Redakcyjnych czasopism o zasięgu międzynarodowym: "European Journal of Nuclear Medicine", "The International Journal of Biological Markers", "Nuclear Medicine Communication".

Za swoje zasługi został wielokrotnie odznaczony wieloma prestiżowymi nagrodami.

PROFESOR PETER G. FEDOR-FREYBERGH

Profesor Peter G. Fedor-Freybergh urodził się w 1936 roku w Bratysławie. W 1959 ukończył studia medyczne na Wydziale Lekarskim Uniwersytetu w Bratysławie. W okresie 1962-1980 uzyskał specjalizację w zakresie psychiatrii, psychiatrii dziecięcej oraz położnictwa i ginekologii.

Prof. Fedor-Freybergh może poszczycić się szeroką wiedzą badawczą w zakresie endokrynologii, neuroendokrynologii, położnictwa i ginekologii, psychoneuroimmunologii, psychologii, psychoterapii, psychiatrii, etyki czy medycyny prenatalnej i perinatalnej.

Jest autorem pionierskich prac w zakresie psychiatrii (także dziecięcej), neuroendokrynologii, położnictwa i ginekologii, medycyny psychosomatycznej, a zwłaszcza w dziedzinie psychologii prenatalnej i perinatalnej, której jest jednym z twórców.

Wśród najważniejszych stanowisk związanych z działalnością naukową i zawodową możemy wyróżnić: Kierownik (1966-1968) i Zastępca Kierownika (1969-1972) Kliniki Psychiatrii Dzieci i Młodzieży - Uniwersytet w Bratysławie, wykładowca w Instytucie Kształcenia Poddyplomowego Lekarzy w Bratysławie i na Uniwersytecie w Uppsali (1969-1972), wykładowca i starszy konsultant w Klinice Położnictwa i Ginekologii, twórca Kliniki i Pracowni Naukowej Psychosomatycznego Położnictwa i Ginekologii w Szpitalu Sabbatsberg - Instytut Karolinska w Sztokholmie (1972-1980), wykładowca na Wydziale Lekarskim Uniwersytetu w Turku (1978-1986), Przewodniczący Komitetu Zdrowia Międzynarodowej Akademii Nauk i Międzynarodowej Rady ds. Rozwoju Nauki w Monachium (1986-1991), Dyrektor Instytutu Badań nad Rozwojem Człowieka w Wiedeńskiej Akademii Badań nad Przyszłością (1987-1992), Profesor Hipnozy w Medycynie i Psychologii w Międzynarodowym Uniwersytecie Nowej Medycyny w Mediolanie (1989-1994), Profesor Psychiatrii Dzieci i Młodzieży na Wydziale Lekarskim Uniwersytetu Karola w Pradze (od 1996), Kierownik Katedry Psychologii Prenatalnej i Perinatalnej oraz Nauk Społecznych Uniwersytetu Zdrowia i Nauk Społecznych w Bratysławie (od 2006), Koordynator ds. Nauki i Badań na I Wydziale Lekarskim Uniwersytetu Karola w Pradze (od 2007).

Przy ogromie pracy związanej z działalnością naukową, profesor znalazł czas aby czynnie udzielać się w towarzystwach naukowych jako Zastępca Sekretarza Generalnego Światowego Towarzystwa Psychiatrii Dzieci i Młodzieży (1966-1969), Prezydent Międzynarodowego Towarzystwa Psychologii i Medycyny Prenatalnej i Perinatalnej; od 1992 roku - Prezydent Honorowy czy też Założyciel Towarzystwa Nauk Zintegrowanych oraz Słowackiego Towarzystwa Psychologii Prenatalnej i Nauk Społecznych.

Pomimo wieku Profesor Peter G. Fedor-Freybergh jest nadal niezwykle aktywny na podłożu zawodowym pełniąc obecnie funkcję: profesora psychologii i medycyny prenatalnej i perinatalnej (od 2006 roku), Dyrektora Instytutu Medycyny i Psychologii Prenatalnej i Perinatalnej oraz Nauk Społecznych (od 2007 roku), Prorektora (od 2007 roku), Profesora Psychiatrii Dzieci i Młodzieży III Wydziału Medycznego Uniwersytetu Karola w Pradze (od 1996 roku), Głównego Koordynatora w Międzynarodowym Wieloośrodkowym Centrum Badawczym w Klinice Psychiatrii I Wydziału Medycznego Uniwersytetu Karola w Pradze (od 2007 roku).

Budzi on wielki szacunek w środowisku naukowym na całym świecie czego wyraz jest honorowe członkostwo w Czeskim Towarzystwie Położniczym i Ginekologicznym im. J. E. Purkyně'go, Polskim Towarzystwie Neuroendokrynologicznym, Polskim Towarzystwie Ginekologicznym oraz Międzynarodowym Towarzystwie Psychologii i Medycyny Prenatalnej i Perinatalnej. Profesor Fedor-Freybergh jest także Założycielem i Redaktorem Naczelnym czasopism naukowych, a mianowicie: "International Journal of Prenatal and Perinatal Psychology and Medicine" (od 1989 r.), "Neuroendocrinology Letters" (od 1997 r.), "The Progress in Life Sciences and Medicine" (od 2004 r.), "Biogenic Amines" (od 2005 r.).

PROFESOR MAREK PAWLIKOWSKI

Profesor Marek Pawlikowski urodził się w 1933 roku w Poznaniu. W 1957 roku uzyskał tytuł lekarza na Śląskiej Akademii Medycznej, na której od III roku studiów rozpoczął pracę jako młodszy asystent w Katedrze Anatomii Prawidłowej

W 1960 roku obronił na Śląskiej Akademii Medycznej doktorat dotyczący unerwienia gruczołów

dokrewnych, a po czterech latach uzyskał stopień doktora habilitowanego. W międzyczasie (w 1963 r.) zdobył specjalizację z zakresu chorób nerwowych.

W 1975 r. Profesor Pawlikowski podjął pracę w Akademii Medycznej w Łodzi. W latach 1975-2004 był Kierownikiem Katedry Endokrynologii i Zakładu Endokrynologii Doświadczalnej i Diagnostyki Hormonalnej, a w latach 1975-1987 i 1990-2004 Dyrektorem Instytutu Endokrynologii.

W Uczelni Profesor pełnił także funkcje: Prodziekana (od 1981r.), od 1984 r. Prorektora ds. nauczania i wychowania oraz Prorektora ds. nauki, a następnie w latach 1987-1990 Rektora AM. Począwszy od 1984 roku aż do 1999 był członkiem Senatu Uniwersytetu Claude Bernard w Lyonie, natomiast w okresie 1992-1993 objął stanowisko Profesora kontraktowego endokrynologii i chorób metabolicznych.

Do najważniejszych osiągnięć możemy zaliczyć: opisanie oznak neurosekrecji w zwojach układu nerwowego autonomicznego, opisanie bezpośredniego wpływu niektórych neurohormonów, w tym TRH, dopaminy i somatostatyny, na aktywność mitochondrialną przedniego płata przysadki, wykazanie nowych aspektów immunomodulacyjnego działania niektórych neurohormonów (somatostatyna i TRH), wykazanie zależności między strukturą analogów somatostatyny a ich działaniem antyproliferacyjnym, immunohistochemiczna lokalizacja 6 podtypów receptorów somatostatynowych w nieczynnych komórkach hormonalnie guzów przysadki, wykazanie pobudzającego wpływu angiotensyny II i IV na proliferację komórek prolaktynowych przysadki, wykazanie, że spośród guzów przysadki rozpoznawanych klinicznie jako nieczynne hormonalnie, najczęstszą postacią stanowią guzy, w których immunohistochemicznie można wykryć obecność gonadotropinu.

W dorobku naukowym Profesora Pawlikowskiego odnajdziemy 249 publikacji oryginalnych (164 w czasopiśmie zagranicznych), 51 prac poglądowych, 18 podręczników, skryptów i rozdziałów w podręcznikach oraz wg Science Citation Index - ponad 1600 cytowań. Był redaktorem lub współautorem wielu publikacji. Z racji wiedzy i doświadczenia był on członkiem Centralnej Komisji ds. Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych (1991-1993, 1996-1999 i 2003-2006) i Komitetów Redakcyjnych wielu czasopiśmie naukowych, organizatorem i pierwszym przewodniczącym Polskiego Towarzystwa Neuroendokrynologii (2000-2006), uczestnikiem prac wielu Komitetów PAN oraz jest honorowym członkiem Polskiego Towarzystwa Endokrynologicznego oraz Łódzkiego Towarzystwa Naukowego.

Za swoją działalność na rzecz rozwoju medycyny otrzymał wiele wyróżnień i nagród, do których zaliczamy.

DOKTOR MAREK EDELMAN

Marek Edelman urodził się w 1921 roku w Homlu na Białorusi. Wkrótce po tym jego rodzina przeniosła się do Warszawy gdzie spędził dzieciństwo i lata młodości. Był członkiem "Bundu", żydowskiej socjalistycznej partii robotniczej. Był również jednym z założycieli Żydowskiej Organizacji Bojowej, skupiającej młodzież żydowską przeciwstawiającą się Niemcom. Jako jeden z niewielu przeżył powstanie w getcie warszawskim, będąc też jego przywódcą po śmierci Mordechaja Anielewicza. Po zakończeniu wojny pozostał w Polsce. Pytany dlaczego zdecydował się tu pozostać odpowiadał: "Ktoś przecież musi zostać z tymi wszystkimi, którzy tu zginęli".

Dr Marek Edelman w 1946 roku zamieszkał w Łodzi, gdzie również ukończył studia medyczne. Swoją wiedzę rozszerzał pod kierunkiem prof. Jan Molla, pioniera w dokonywaniu operacji serca w stanie zawału. Jest autorem blisko 40 publikacji o tej tematyce (monografia "Zawał serca"), które powstały w latach 1954-1977. Był to okres, kiedy nie było takich jak dzisiaj możliwości zbierania informacji naukowych, wymiany z ośrodkami zagranicznymi czy nawet polskimi. Dr Marek Edelman tak opisał swoją pracę w służbie zdrowiu i życiu ludzkiemu: "Pan Bóg już chce zgasić świeczkę, ja muszę szybko osłonić płomień, wykorzystując jego chwilową nieuwagę" - słowa te pochodzą z książki-wywiadu "Zdążyć przed Panem Bogiem", jaki przeprowadziła z nim Hanna Krall. W 1962 roku uzyskał tytuł doktora nauk medycznych, po obronie rozprawy "Pochodne hormonów kory nadnerczy w leczeniu ciężkich postaci niewydolności krążenia". W swojej późniejszej pracy naukowej zajmował się zagadnieniem obrzęku płuc i wyniki tych badań podsumował w przedstawił wedy do recenzji pracy habilitacyjnej: "O niektórych mechanizmach obrzęku płuc". Pomimo pozytywnych recenzji praca została odrzucona, niewątpliwie z powodów politycznych, w roku 1969. Miał swój wkład w rozwój metody operowania zawału serca polegającej na połączeniu krążenia żylnego z tętniczym. Jego rozwijającą się karierę blokowały kolejne zwolnienia ze szpitali im. Pirogowa, im. S. Sterlinga, oraz Szpitala Wojskowego Łodzi, spowodowane antysemicką nagonką.

Jego opanowanie i wewnętrzna dyscyplina były wzorem dla członków zespołu, którym kierował, a profesjonalizm i niezwykła uczciwość były przedmiotem niekłamanej podziwu współpracowników. Surowy i niejednokrotnie szorstki w kontaktach z personelem, był jak ojciec skrywający dumę i głęboką miłość do tych, którym powierzał opiekę nad najcenniejszym darem jakim jest życie.

W latach 70-tych był zaangażowany w działalność opozycyjną. Podpisując list kierowany przez intelektualistów do władz PRL, występował przeciwko wprowadzeniu zmian w Konstytucji PRL, wskazujących na przewodnią rolę ZPZR oraz sojuszu z ZSRR. Działal w Komitecie Obrony Robotników oraz NSZZ "Solidarność" - niósł pomoc potrzebującym opieki medycznej, przyjmując na swój oddział represjonowanych robotników z Radomia i Ursusa. Nie bał się pytać o powody przyjęcia, ważny dla niego był człowiek. W ideach KOR-u dostrzegał te same wartości, na których opierał swą działalność Bund - braterstwo, sprawiedliwość społeczna i nienawiść do dyktatury. To one, przekazane "Solidarności", zaowocowały wolnością.

W latach 80-tych był Marek Edelman jednym z propagatorów wprowadzenia na szeroką skalę badań przesiewowych dotyczących nowotworów piersi. To On zdobył na ten cel środki z Fundacji "Solidarność" i wiedząc jak ogromne znaczenie w walce z rakiem odgrywa czas, przekonywał o konieczności szybkiego działania.

W 1998 roku w uznaniu zasług dla kraju uhonorowany został najwyższym polskim odznaczeniem państwowym - Orderem Orła Białego. Odbierając odznaczenie z rąk Prezydenta RP - Aleksandra Kwaśniewskiego powiedział: "Order ten jest przypomnieniem 3 milionów Żydów, którzy zginęli w Polsce, 350 tysięcy warszawiaków... jest przypomnieniem tych ludzi, którzy zginęli niepotrzebnie. Jest to order dla ziemi polskiej, osieroconej z 3 milionów obywateli. Obywateli, którzy wnosili krasę kultury żydowskiej, która tak się splatała przez wieki z literaturą, kulturą i obyczajem polskim. To wszystko minęło i dzisiaj trzeba o tym pamiętać. Demokracja nie jest dana od Boga ani od ludzi na zawsze i trzeba cały czas o nią walczyć". W 1999 roku władze Łodzi nadały Doktorowi Markowi Edelmanowi tytuł Honorowego Obywatela Miasta. Jest laureatem tytułu doktora honoris causa Uniwersytetu w Yale (USA) i Uniwersytetu Libre w Brukseli (Belgia), został uhonorowany również Medalem Świętego Jerzego - nagrodą o przesłaniu chrześcijańsko-społecznym.

Nie lubi mówić o sobie. Chętnie jednak zabiera głos w sprawach ważnych, zwłaszcza w obronie innych ludzi - poniżanych, mordowanych, bezbronnych. Nie odmawia też, gdy trzeba pójść na spotkanie z młodzieżą i odpowiadać nawet na najtrudniejsze pytania. Spotyka się z młodymi Niemcami, Żydami, Amerykanami, którzy przyjeżdżają do Łodzi. "To jest młode pokolenie. Im trzeba mówić, co tu się stało, żeby nie powtórzyli błędów swoich dziadków" - wyjaśnia Doktor Marek Edelman jest żywą legendą Powstania w Warszawskim Getcie, człowiekiem, którego działalność przywraca wiarę w idee człowieczeństwa. Jego odwaga i zaangażowanie w sprawy pokoju i poszanowania praw człowieka, są wzorem do naśladowania dla ludzi na całym świecie. Postawa, jaką prezentował Doktor Edelman w czasie wojny, a także w warunkach pokoju, jest dowodem na to, że człowieczeństwa nie można zniszczyć ani rękoma faszystowskiego ani komunistycznego reżimu - dwóch totalitarnych systemów XX wieku.

Zobacz relację

PROFESOR TEOFAN DOMŻAŁ

Professor Teofan Domżał urodził się 23 września 1927 roku w Cichminie. Od 1952 roku, czyli rok po ukończeniu z wyróżnieniem Wydziału Lekarskiego AM w Łodzi, rozpoczął pracę u wybitnego neurologa Prof. Eufemiusza Hermana. Powołany do służby wojskowej, kształcenie w dziedzinie neurologii kontynuował w Wojskowej Akademii Medycznej również pod patronatem doskonałego neurologa Prof. Władysława Steina. Tam też uzyskał w 1956 roku specjalizację II stopnia z zakresu neurologii. W 1960 roku obronił pracę doktorską i wkrótce potem, w 1964 roku habilitował się i uzyskał stanowisko docenta. W 1971 roku został profesorem nadzwyczajnym, a w 1982 zwyczajnym.

Prof. Domżał objął obowiązki kierownika Kliniki Neurologicznej Centralnego Szpitala Klinicznego Wojskowej Akademii Medycznej w Warszawie w 1965 roku, mając 38 lat. Miał już wtedy za sobą duże doświadczenie naukowe. Od III roku studiów brał udział w pracy naukowej, początkowo w Zakładzie Anatomii Prawidłowej oraz w Klinice Chirurgii.

Kliniką neurologiczną w Warszawie kierował ponad 30 lat i nadał jej prawdziwie akademicki charakter. Zajmował się kształceniem podyplomowym lekarzy neurologów. Organizował w klinice wiele kursów dokształcających, prowadził seminaria, szkolił stażystów i organizował egzaminy specjalizacyjne dla neurologów wojskowych. Przez 20 lat był naczelnym neurologiem wojskowym. Równoległe z działalnością kliniczną na najwyższym poziomie, Professor Domżał aktywnie uczestniczył w życiu naukowym. W czasie tej długiej działalności naukowej zajmował się wieloma problemami, zaczynając od wnikliwych studiów kazuistycznych, poprzez badania elektroencefalograficzne w wielu chorobach układu nerwowego, badania kliniczno-terapeutyczne w różnych rodzajach bólu, w chorobach pozapiramidowych i innych. Był zwykle pierwszym w Polsce, który wprowadzał nowe formy terapii np. lewodopę w chorobie Parkinsona, plazmaferezę w chorobie Guillaina i Barrego, inhibitory cholinesterazy w otępieniu.

Opublikował ponad 250 prac naukowych, 9 książek i kilkanaście rozdziałów w różnych podręcznikach neurologii czy monografiach. Od lat 70-tych do 2005 roku był członkiem Komitetu Redakcyjnego czasopiśmie Neurologia i Neurochirurgia Polska. Jest też członkiem komitetów redakcyjnych wielu innych czasopiśmie naukowych m.in. Wiadomości Lekarskich, Merkurusza Lekarskiego, Neurologii Praktycznej, Lekarza Wojskowego, Bólu.

Był promotorem 35 doktoratów, z jego szkoły 6 osób uzyskało stopień dr habilitowanego. Jego wychowankowie obejmowali samodzielne stanowiska w ośrodkach akademickich lub w ważnych placówkach leczniczych.

Prof. Domżał brał aktywny udział w polskim i europejskim życiu naukowym. Był członkiem Polskiego Towarzystwa Neurologicznego i Towarzystwa Elektrofizjologii Klinicznej. Był przez 6 lat (dwie kadencje) prezesem PTN i przez 12 lat wiceprezesem. Utworzył Sekcje PTN Badania i Zwalczanie Bólu, był jej pierwszym przewodniczącym. Od 1975 roku prowadzi w PTN Sekcje Terapii. Pod patronatem tej sekcji organizuje co roku konferencje naukowe na temat postępów w terapii w chorobach neurologicznych. Konferencje te cieszą się ogromnym powodzeniem wśród polskich neurologów. Organizował też wiele konferencji na temat bólu.

Prof. Domżał cieszy się niezwykłym autorytetem w środowisku polskich neurologów, ponadto jest osobą bardzo lubianą zarówno przez swoich rówieśników jak i znacznie młodszych kolegów.

Zobacz relację

[BIP](#) | [WYSZUKAJ](#) | [BIBLIOTEKA](#) | [PROMOCJA](#) | [ZAMÓWIENIA PUBLICZNE](#) | [KONTAKT](#) | [KALENDARZ](#) | [PROCES BOLOŃSKI](#) | [PROGRAMY POMOCOWE](#)

[LICEA PATRONACKIE](#) | [UMED SP. Z O.O.](#) | [FUMED](#) | [CIITT](#) | [HARC](#)

Projekt i wykonanie Serwisu [0.011583]
2001-2012 © Biuro Promocji i Wydawnictw Uniwersytetu Medycznego